

Ste dramaturgičkou relácie Fidlibum, ktorá beží na STV už ôsmym rokom. Ako vznikol nápad dostať Fidlibuma do knižky a ako spätne hodnotíte tento zámer?

Škriatok Fidlibum sa narodil ešte oveľa skôr ako televízna relácia. Pripravovala som s Martinou Matlovičovou pre Bibianu, Medzinárodný dom umenia pre deti, výstavu o škriatkoch. Bola o tom, že škriatkovia nie sú žiaden rozprávkový výmysel, ale skutočne žijú medzi nami. Bola to taká milá, vtipná mystifikácia. Mali sme tam „pravý“ odtlačok škriatkovskej nohy a novinové správy, kto, kde a kedy videl nejakého škriatka...

Súčasťou výstavy bol aj rodostrom – ako sa postupne vyvinuli rôzne typy a podoby škriatkov. A práve na tomto rodostrome sa po prvý raz objavilo meno Fidlibum. Vymyslela som si ho pre jedného z predstaviteľov vetvy našich domácich škriatkov.

No a potom v roku 2008 bolo treba pripraviť novú televíznu reláciu pre deti. Od začiatku som mala predstavu, že tam budú popri hercoch účinkovať aj bábky, s ktorými sa menšie deti dokážu najlepšie identifikovať. Tak sa zrodil Fidlibum, „šéf“ našej investigatívnej redakcie, kde sa hľadajú odpovede na zvedavé detské „Prečo je niečo?“ Fidlibuma som si teda tak trochu vypožičala sama od seba a verne ma sprevádza už pekných pár rokov.

Nápad napísať knižku, v ktorej sa vysvetlí, prečo vlastne Fidlibum kuká, hoci nie je kukučka, bolo pre mňa veľmi prirodzeným pokračovaním vo vytváraní fantastického škriatkovského sveta prechádzajúceho rôznymi médiami. Chcela som deťom vyrozprávať, čo všetko predchádzalo tomu, že sa lúčny škriatok Fidlibum ocitol v televíznej redakcii v kukučkových hodinách. Bola som si vedomá toho, že jeho televízne kukanie nemusí byť pre divákov, ktorí nepozerajú reláciu od samého začiatku, zrozumiteľné. Knižka „Prečo Fidlibum kuká, a nie je kukučka“ prináša rozprávkové príbehy, televízna relácia „Fidlibum“ je skôr vzdelávacia, publicistická.

Verím, že knižka a televízna relácia sa navzájom obohacujú.

Knihu ilustrovala Martina Matlovičová, ako ste spokojná s jej výslednou podobou?

Fidlibuma som písala od začiatku s vedomím, že to musí ilustrovať Martina Matlovičová. Ani neviem, čo by som robila, keby moju ponuku odmietla. Som jej oddaným a nadšeným fanúšikom od prvého vzhliadnutia jej výtvarností plných fantázie, humoru a originality. Martinka knižku o Fidlibumovi svojimi ilustráciami nesmierne obohatila, priniesla nové vtipné momenty a inšpirácie pre čitateľov. Je to ten vzácny druh výtvarnosti, ktorý vám nevnucuje uzavretú autorskú predstavu, ale otvára dokoľák brány vašej vlastnej fantázie. Považujem Martinu Matlovičovú za absolútnu špičku v ilustrátorskej branži. Svedčí o tom aj nádherná výstava vo vašej knižnici.

Pripravujete ďalšiu knihu, prípadne pokračovanie Fidlibumových príbehov?

Rada by som... Začala som už písať voľné pokračovanie. Tentoraz by to však mali byť skôr dobrodružné príbehy Fidlibumovho kamoša potkana Otku. O tom, ako strastiplne utekal zo zajatia, z kletky v paneláku. Znova by to malo byť, rovnako ako vo Fidlibumovi, aj o poznávaní a objavovaní, ale s čo najväčšou možnou porciou humoru. Mám v hlave aj niekoľko ďalších námetov na knižky. Písanie bolo pre mňa nesmierne krásnym a oslobodzujúcim obdobím, keď sa netreba ničím obmedzovať, len si poriadne vymýšľať, aby tá vaša rozprávková krajina rástla a bola čo najpestrejšia tak, ako to poznáme z

„Nekonečného príbehu“. Dúfam, že sa niečo z tejto mojej radosti z písania prenieslo aj do Fidlibumových príbehov. A že niečo ešte v budúcnosti vymyslím.